

Oponentský posudek bakalářské práce Marcely Mikulkové „Dojemné obrazy“

Marcela Mikulková

vstupovala před čtyřmi lety do bakalářského programu na FaVU vybavená již velmi dobrou, de facto profesionální znalostí práce ve výtvarných programech, užívaných v grafickém designu, kterou získala již při svém předchozím středoškolském studiu. To se zdá být dosti obvyklé, ale je v tom přeci jen trochu háček, jde totiž o míru znalosti a u počítačů ještě více, než kde jinde o čas protože technologie jsou právě teď v rychlém vývoji a tři nebo čtyři roky jsou dlouhá doba.. I v generaci pro niž se digitální zpracování obrazu stává značně samozřejmou součástí výtvarné práce Marcela Mikulková patří k tomu druhu začínajících autorů, kteří digitální mutaci obrazu umí využívat mimořádně „organicky“, jako kterýkoli jiný, třeba tradiční nástroj. Možná lze tento její náskok v přístupu k počítačové grafice nejlépe popsat, když jej vymezíme záporně, jako absenci nadbytečného zaujetí pro nekonečné možnosti efektů ,tedy jako střídmost a soustředěnost při využití nabízejících se prostředků, z nichž ovšem jsou Mikulková tvořivě využívá sofistikovaně kombinované možnosti úprav a filtrů. Poprvé mne to zaujalo u jejích digitálních tisků na plátně z roku 2006 /“Přátelství růžového diamantu“ u nichž tento spontánní /zároveň však řemeslně přesný přístup k digitálnímu mediu vedl k tomu, že výsledné dílo cítíme jako „obraz“, je v něm něco lidského, co je odlišuje od obvyklých výsledků strojem produkované vizuality. Na první pohled je to nepatrný rozdíl ale konečné důsledky tohoto nenápadného posunu mohou být velmi důležité-takový způsob práce s digitální technologií, zase o krůček více, než bylo myslitelné dřívě, stírá, nebo spíše problematizuje hranici mezi volným a užitým výtvarným projevem. Ohledávání této hranice je nevysloveným tématem práce Marcely Mikulkové od počátku a když k němu připočteme ještě související otázky o vztahu „komerčního“ a „nekomerčního“ umění máme pohromadě trojúhelník vztahů, který současné výtvarné umění nejen prožívá ale také tematizuje.

Tak daleko Mikulková ovšem nedošla. Snad s výjimkou jedné instalace v rámci workshopu Signal ve kterém s ve spolupráci s mladou Japonskou autorkou Shoxx evokovala prostředí uměleckého „butik“ a dostala se tak do těsné souvislosti s oním zajímavým proudem mladého umění soustředěným na organizování nové podoby distribuce umění a komunikace ve veřejném prostoru.

Přístup Marcely Mikulkové je méně „konceptuální“. I když používá současné technologie pracuje s nimi spíše intuitivně a zachází s digitálními nástroji víceméně tradičními metodami. Tím se nutně dostává k tomu, že musí hledat řešení vzájemné koexistence computerového a autentického kresebného zásahu v obraze, protože samotná digitální kresba jí přestává dostačovat.

Také zde měla autorka šťastnou ruku, když sáhla k metodě třebíčského Ladislava Nováka-chiasmáži- přetisku pomocí toluenu či ředidla, který dodává kresbě lyrickou, snovou atmosféru a vnáší do obrazové plochy princip vrstev, mimochodem právě jednu z věcí již může mít digitální a klasický obraz společnou.

Tématem zvířat se Mikulková zabývá také dlouhodobě. Vyhovuje jí obecností, schopností vymezit dostatečně široké pole intuitivně evokovaných symbolů, či obecně vnímaných charakteristik jednotlivých zvířat a odkazuje k vizualitě snu či dětského světa a přeneseně reklamnímu arsenálu témat a symbolů využívaného v komerční tvorbě. Z tohoto materiálu staví své metafory či malá podobenství jejichž obsah je osobní emotivní a intimní. Zvířata „jemná“ a „dojemná“ potom mohou být divákem vnímána jako věrohodné vizualizace autorčina vlastního vnitřního světa pocitů a tušených myšlenek a představ.

Zvýšená hloubka rámu překrytého podkladovým materiálem posunuje charakter díla směrem k objektu. Také tento krok je možné brát z dařilý protože podporuje „rukodělný“ charakter artefaktu a vyjímá jej z prostoru „příliš jednoduchého percepce“ k nimž sama podstata digitálního tisku hrozí

Navrhuji hodnocení 1A 4.6.2009

J. Dvořák